

Káleb öröksége

Olvadandó: Józsué 14, 6-15

Vannak Igék melyeket nem egy napra kapunk, hanem sokszor hónapokon, sőt esztendőkön át kísérnek bennünket üzenetükkel, világosságukkal. Ilyen ige lett számomra ez a mostani is. Bibliaolvasó kalauzunk szerint június 18-án olvastuk Akkor lett „üzenetté” számomra. Csak hangsúlyosabbá tette az üzenetet az, hogy új szolgálati helyemen ez volt első gyülekezeti bibliaóránk igéje, beiktatásom alkalmával pedig egyik régi kedves barátom, az egyik budapesti esperes szívből jövő köszöntő sorait ezzel zárta: „Kívánom neked a Káleb szívét.” A következőkben azt adom tovább, amit így több oldalról is megpecsételten üzenetként nyertem e szakaszból - minden további szolgálatomra, életemre.

Káleb tökéletesen követte az Urat. Ezt maga az Úr mondja. /IV Mózes 11,24/ Ezért meg is áldotta őt azzal, hogy az Úr dicsősége megjelent védelmére /IV Mózes 14,10/, és a hit dolgában nem szenvedett hajótörést, ő Józsuéval bemehetett az ígért földjére. /Józsué 14,9/ Emlékezzünk csak, nekünk is szól a parancs: „Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.” /V. Mózes 13,13, és olvassuk csak el: Máté 5,48; Jakab 1,4; Zsidók 6,1; 2Tim. 3,17. verseit./ Ha ezeket komolyan vesszük - és vajon szabad-e nem komolyan venni - izgalmas kérdéssé válik: Miben állt Káleb tökéletessége. Csakugyan, miben állt Káleb tökéletessége?

NEM szemének látása szerint ítélte. Tagja volt annak a küldöttségnek, akiket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint elküldött, hogy kémeljék meg a Kánaán földjét. És amikor visszatértek negyven nap múlva, amikor a nagy többség elrémítette Izrael fiait amiből sírás és lázongás lett, akkor Józsuéval együtt előállott Káleb és azt mondta: A föld, amelyen általmentünk, hogy megkémeljük azt igen-igen jó föld. Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld. Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az oltalmuk, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük!” /IV Mózes 13 és 14 fejezet/ Íme a hitben álló férfiú: "...de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük.”

Ez az egyszerű bizonyosság tette bátorrá, hitvallóvá. Nem szemének látása szerint ítélte - az Urra nézett! Ezt kell tennünk!

Káleb ereje megmaradt. Az előbbi sorokban említett óta 45 esztendő telt el. S micsoda 45 év. Csupa bolyongás a pusztában, az Úr Ítéletét hordozva. Az egész megszabadult nemzedéket, el kellett temetni. A régiekből már alig vannak néhányan. Káleb maga is 85 esztendős már. Erről így vall: „Imé megtartott engem az Úr életben.. még ma is olyan erős vagyok...amilyen akkor volt én erőm, a harcoláshoz és járásra kelésre.” Amilyen szívszorító látvány a koravén fiatal, olyan szívet vidámító a fiatalon maradt öreg. - Mögöttünk is évtizedek vannak /a hitben is/. Vajon nem „öregedtünk-e meg”? Van-e erőnk a harcra, a járásra kelésre? Kicsit úgy tűnik nekem, hogy kultuszt csinálnánk az erőtlenségeinkből, a gyengeségeinkből és a vereségeinkből. Mintha nem ismernénk az Istent, Aki erőt ad a megfáradottnak s aki az erőtlen erejét megsokasítja!

Nehézséget kér a maga számára. Nem könnyebbséget kér. Nem akar előnyt abból, hogy ő a résre állt, amikor a többiek elrémítették a népnek szívét. Nem békés, csendes vidéket kér, ahol legelgethet, örködhet csendben, idilli környezetben. Ő azt a hegyet kéri, ahol Anákok vannak, „nagy erősített városok”. Harcot kér, Nehézséget kér, küzdelmet kér. Megmondom őszintén, legmélyebben ez ragadott meg Káleb tökéletességéből. Talán kedves Barátom is erre gondolt, mikor Káleb szívét kívánta számomra. Hogyan is mondja Jézus Krisztus „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énérétem, megtalálja

azt." /Máté 16,25/ Ezt a lelkiületet adja nekünk az Úr, hogy készek legyünk életünket elveszíteni őérette.

Hargita Pál